

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežívat z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz s nami sledovať 1. časť z nášho 4-dielneho programu „Anne-Dominique Bindschedler: rovnováha prostřednictvím pranariánského života“ – v relácii Medzi Majstrom a žiakmi.

Ahoj, osvětlení diváci. Dnes vám představíme další osobu, která se rozhodla vzdát se fyzického jídla a místo toho žije z prány, kosmické energie, která vyplňuje ovzduší naší planety, prostupuje všemi bytostmi a existuje v celém vesmíru, ve kterém žijeme. Anne-Dominique Bindschedler z Francie, mezi přáteli a rodinou známá jako Nuška, žila nezávisle na jídle od září 2010. V 65 letech je při svém změněném životním stylu zdravá a šťastná. Mohla byste nám objasnit, co je to právnícká výživa? Je to jiný způsob, jak jíst. Je to velmi odlišné od půstu. Prána je vesmírná energie. Je to energie, která je základem všeho života. Můžeme ji nazývat čchi, ki, manna. V Bibli jí říkáme nebeská manna, ne? A nyní je to možné. Už to není vyhrazeno pro světce a mystiky,

každý to může provádět,
naučit se žít z prány.
Abychom přešli
z fyzické potravy
na pránickou,
musíme vydržet
21 denní proces.
Přesně.
Co se ve vašem případě
odehrálo během
těchto 21 dnů?
Mnoho věcí.
Je to také zajímavé tím,
že odložíme stranou
celý náš život,
všechnu nervozitu
každodenního života.
Nepoužíváme telefon.
Jsme v ústraní,
je to zahájení,
které Jasmuheen,
která vytvořila tento proces,
nazvala „svatým zahájením“.
Takže jsme opravdu
napojeni sami na sebe
a na neviditelné bytosti.
A jdeme podle velmi,
velmi přesného protokolu.
Prvních sedm dnů
nejíme a nepijeme.
Kdokoli by vám mohl říci,
že je to bláznivé,
ale je to docela možné.
Během dalších sedmi dnů
bereme ovocné šťávy zředěné
na 25 %, to znamená
velmi málo ovocné šťávy,
hodně vody,
nebo dokonce jen vodu.
Posledních sedm dnů
pijete ovocnou šťávu
zředěnou na 40 %,
tak trochu hustší.
Zbytek času
meditujete, můžete číst.
Druhý týden
se můžete dívat na videa,
samozřejmě za předpokladu,
že nejsou násilnická.
Můžete poslouchat hudbu.

I zde se doporučuje
neposlouchat techno
nebo hudbu, která je
lyricky příliš těžká.
Posloucháme
Beethovena, Mozarta nebo
hudbu New Age, velmi
jemnou hudbu, to je ono.
Jaké máte zkušenosti
s tím přechodem?
Jak jsem se vypořádala
s tímto přechodem?
Bylo to o nekonečné milosti.
Nečekala jsem to.
Myslela jsem, že to bude
mnohem těžší, než to bylo,
tak nějak, protože
jsem dostala tolik dáreků,
cítila jsem se podporována.
Jakmile jsem se vyjádřila
o záměru projít procesem,
začala jsem
přirozeně
bez námahy méně jíst.
Potom jsem cítila,
jako bych byla doprovázena
v přípravě na tento proces.
Ano, ale byly
během toho procesu chvíle,
kdy to bylo velmi obtížné,
(Ano, to bylo.)
kdy jste trpěla
a měla pochybnosti?
Pochybnosti jsem nikdy
neměla, protože jsem byla
připravena projít celou cestu.
Říkala jsem si:
„Pokud musím zemřít,
zemřu raději takto,
než umírat v nemocnici
s infuzemi, morfiem
a rakovinou.“
Říkala jsem si:
„Dobrá, pokud zemřu,
zemřu alespoň vědomě.“
Ale byla jsem si jistá,
že kvůli tomu nezemřu.
Myslela jsem si: „No tak,
pokud by se mi to stalo,
není to velký problém.“

Vychovala jsem dceru,
jsem nezávislá –
proč ne, tak proč ne?
Ale samozřejmě jsem neměla
vůbec v úmyslu zemřít.
Ano, ale v prvních dnech
jste trpěla.
Ano, ano.
Takže první den, to je dobré,
jen se dál procházíte.
Druhý den také,
ale třetího dne,
je velmi obtížné kráčet.
Tak jsem objevila nový sport,
lenošení v křesle.
Musela jsem si lehnout
do stínu, protože
je velmi důležité,
nebýt na přímém slunci,
když nepijete.
Dívala jsem se na mraky,
snila jsem za dne,
cítila jsem se ospale,
trochu jsem četla knihy.
Tak tohle byly mé aktivity.
Ale potom, během noci
třetího dne se stalo
něco velmi, velmi zvláštního.
Jasmuheen
to ve své knize
moc nevysvětluje.
Říká, že během noci
třetího dne vás
opustí váš duch
a jiný duch vstoupí.
Vůbec to nerozvíjela
a tak jsem se toho velmi bála,
mnohem více,
než samotného nejedení.
Řekla jsem si: „Dobrá,
co se mi stane?
Můj duch odchází,
ale pak, kam jdu,
co se děje?“
A pak, protože jsem se
rozhodla tou cestou jít
a věděla jsem,
že 10 000 lidí, vím, že nyní
je to dokonce ještě více,
že tím procesem prošlo

30 000 lidí a stále jsou zde,
tak jsem si řekla:
„Fajn. Jdu do toho.“
Přesto jsem byla
úplně sama.
Opravdu jsem nenašla
správnou osobu, která by mě
vedla, tak jsem raději byla
sama. Měla jsem kamarádku,
která mi volala každé ráno,
aby zjistila, jestli ještě žiju,
jenomže ona bydlí pět hodin
od mého bydliště.
Měla telefonní čísla mých
sousedů pro případ,
že by se něco stalo,
ale to bylo všechno,
jinak jsem žila úplně sama.
Takže v noci třetího dne
jsem se vzbudila
ve tři hodiny ráno.
Tři hodiny ráno
je z hlediska energií
doba plic,
je to strach z umírání.
Takže samozřejmě jsem se
vědomě smrti nebála, ale
podvědomě jsem se možná
smrti obávala.
Lidé se vždy bojí
neznámého.
Život je věčná změna,
stále se posouvá
z jednoho stavu do jiného.
Stejně tak i zrození je posun
z jednoho stavu do jiného.
Tak jsem se vzbudila
a jen jsem viděla,
že jsou tři hodiny ráno,
byla jsem v posteli
paralyzována.
Nemohla jsem se pohnout.
Měla jsem po svém boku
džbán vody a plivátko,
protože musíme pít,
jinak by naše ústa
byla zcela suchá.
Nepijeme,
dáme si vodu do úst
a vypláchneme si ústa –

nebo kostky ledu –
a vyplivneme to.
Nepolykáme.
A ani když
ty kostky ledu tají,
nepolykáme tekutinu.
To bylo...
(Třetí den.)
Takže jsem byla
paralyzována ve své posteli.
Měla jsem intenzivní žízeň –
to mě pravděpodobně
probudilo –
nemohla jsem dosáhnout
na vodu a plivátko.
Potom jsem si pomyslela:
„Dobrá, možná zemřu.“
Netušila jsem, co se
se mnou děje.
Byla jsem úplně sama
nahore ve svém domě.
A vůbec jsem nebyla
příliš nadšená, abych
burcovala sousedy,
jelikož by zpanikařili.
Vzali by mě do nemocnice.
Vzali by mě na zavodnění
a všechno by bylo pryč,
musela bych vše začít znovu.
Tak jsem volala o pomoc
neviditelné bytosti.
Řekla jsem jim
s trochou humoru,
řekla jsem jim: „Poslyšte,
jsem ochotna v tomto
procesu zemřít,
to není žádný problém.“
Mimochodem, nikdo se
nebude cítit zodpovědný,
protože jsem úplně sama,
takže nikoho nezraním.
Nicméně jsem stále trochu
chtěla pokračovat, protože
jsem neměla moc uklizen
dům. Neměla jsem náležitě
roztríděné papíry,
a chudák moje dcera
je jediné dítě.
Chudáček,
měla by před sebou

velký úkol.
Tak jsem jim řekla:
„Ještě chvíli, prosím,“
a šla jsem zase spát.
Nevím, jak dlouho
mi trvalo, než jsem
znovu usnula.
Příští den jsem se
vzbudila jako nový člověk
ve skvělé kondici.
Zvláštní, už jsem vůbec
neměla žízeň,
nic jsem nepila,
byla jsem nový člověk,
jako novorozenec.
Mohla byste trochu více
popsat ten pocit –
být jako nový člověk?
Začala jsem se koupat
ve stavu milosti.
Opravdu, stávaly se mi
jen dobré věci.
Neměla jsem kolem sebe nic
než dobré zprávy.
Víte, my jsme
v rezonanci s vesmírem,
takže vnější svět
je odrazem
našeho vnitřního světa.
Řekla bych, že jsem byla
zcela ve stavu blaženosti
a tak jsem si přitahovala
jen nádherné věci.
Tedy, to je to, co myslím tím
být novým člověkem.
Bylo to jako vrátit se
do Domu Otce,
byl to návrat do Nebe.
Je těžké to vysvětlit.
Je to trošku jako
mystická zkušenost,
ale přihodilo se to
velmi jednoduše
aniž bych se o to přičinila.
Nemeditovala jsem
15 hodin každý den,
jen jsem se s důvěrou
odevzdala a otevřela
tomuto procesu.
Takže, jak jste řekla,

už jste víc
neměla žízeň (Ano.)
i když jste nic nepila,
(Ano.)
předchozí noc jste si
nevyplachovala ústa
(Ano.)
a cítila jste se
ve skvělé kondici.
Ano, přesně tak,
jen trochu unavená.
Tím jsem chtěla říct,
že mé fyzické tělo bylo
proporcionálně v protikladu
mému stavu boží milosti.
To znamená,
čím více jsem vstupovala
do stavu milosti –
a byl to celý postup –
tím slabší se stávalo
mé fyzické tělo.
Ale měla jsem
takovou vnitřní radost,
takovou vnitřní sílu,
že jsem se necítila slabá.
Cítila jsem,
že nemohu jet na kole
nebo běhat v lese,
ale nebyla jsem unavena.
Byla jsem ve skvělé kondici.
Byla jsem „vysoko jako
drak“ jak se říká anglicky,
„vysoko jako drak“,
co se týče energie.
Je těžké to popsat,
protože to bylo obojí –
stav zranitelnosti
a potřeba odpočinku
pro mé tělo,
ale přitom všechny
mé buňky ve mně syčely.
Existuje tedy
něco jako zpoždění (Ano.)
mezi fyzickou
a duchovní dimenzí,
(Naprosto.)
na úrovni
smyslového vnímání. (Ano.)
A v jakém bodě
tohoto procesu

fyzická dimenze
dostihla
duchovní dimenzi?
Je to to, co nastane,
nebo naopak?
No, řekla bych,
že jakmile začneme
pít zase trochu džusu,
objeví se vitalita,
znovu získáme energii.
To znamená, že jsem
mohla zase jít například
na procházku.
A pak jste se začala cítit
fyzicky silnější.
(Přesně.) Ale pak,
jak se to přizpůsobilo
tomu, co jste
prožívala duchovně?
No, stav milosti
setrval,
stav milosti
tam byl stále
a to je obrovský dar,
protože jsem bývala vždy
trošku depresivní.
Můj otec míval
vážné deprese.
Byl lékař
a bohužel
mezi svými kolegy
nebyl schopen najít
člověka, který by opravdu
mohl obnovit
jeho psychiku...
A tak každé tři roky
upadl do stavu deprese,
která někdy trvala
až šest měsíců.
V dětství jsem tím byla
opravdu ovlivněna.
Často doma spal,
protože byl léčený kolegou.
A já měla trochu
z toho ve svých genech...
Mívala jsem deprese,
ale nikdy jsem
na to nebrala žádný lék.
Můj otec,
který to hodně zažíval,

řikal: „Víš, jednoho dne
se vzbudíme a bude to pryč.
Je to jako cyklus:
vzbudíš se a najednou
už nemáš žádnou depresi.“
Tak proč se obtěžovat
braním léků?
On naneštěstí nějaké bral,
ale já jsem to odmítala.
Tak jsem prošla
mnohými záchvaty depresí,
a pravidelně jsem je mívala
až do bodu, kdy jsem už
nebyla schopna pracovat,
jen zůstat v posteli.
A přicházeli mí přátelé
a říkali:
„Musíš jít ven!
Pojď, vezmu tě do kina.“
Říkala jsem: „Nemám chuť.“
Nemám chuť k životu,
ke společenskému.“
„Pojď, pojďme
do restaurace.“
„Nemám chuť.“
Nemám teď hlad.“
Tak jsem zůstala
celé hodiny v posteli,
čekala, až to přejde,
a po nějaké době
jsem opravdu neměla
už žádné deprese,
protože jsem na sobě
tvrdě pracovala;
jako terapeut, my také hodně
pracujeme na sobě.
Ale stále jsem měla
latentní melancholii,
která se objevila
už v mém raném dětství,
protože jsem měla pocit,
že jsem v tomto světě,
ale ne z tohoto světa.
Jak bych řekla,
zjistila jsem,
že lidé mají divné chování.
Měla jsem velmi konkrétní
filosofické představy o tom,
co je štěstí,
jak vytvořit štěstí na Zemi.

Zjistila jsem, že lidé
jsou k sobě navzájem velmi
krutí a byla jsem nešťastná
malá holčička,
která hodně plakala,
velmi divoká.
Nelíbilo se mi chodit a říkat
dobrý den madam, jak se to
dělá v dobrých rodinách.
Často jsem hledala útočiště
ve svém pokoji a byla jsem
neuvěřitelně plachá.
Tak jsem stále měla tento...
trochu jsem si udržela
tento stav...
Byla jsem schopna šaškovat.
Říká se, že klauni jsou
často smutní lidé.
Byla jsem schopna bavit lidi,
ale uvnitř jsem měla stále
hluboký smutek,
melancholii a nostalgii
z jiného světa.
A pak,
zcela nečekaně,
se to vytratilo.
Bylo to, jakoby mi
odstranili kůži
a dali mi druhou.
Už více jsem nebyla stejná.
Už více jsem neměla
tento druh utrpení,
byla jsem šťastná, radostná,
plná humoru, veselá,
trochu slabá na nohy,
ale ve stavu štěstí
bez jakéhokoli důvodu –
myslím, že opravdové štěstí
nemá důvod.
Takže, co je zajímavé –
zdá se, že jste popsala stav,
kdy fyzická slabost
nebrání...
Radosti ze života.
Přesně. (Dobrá.)
Bylo to velmi zajímavé
sledovat.
Otevřela jsem ruce
a řekla: „Děkuji.“
Byla jsem vděčná.

Řekla jsem: „Děkuji.“
Tolik darů jsem absolutně
nečekala.

Literatúra o živote bez jedla:
Pránická výživa –
potrava pre
nové milénium
www.lulu.com
www.amazon.com